

Legutóbb akkor jártunk Dinnyésen, a Dinnyési Tógazdaság Kft.-nél, amikor Szabó Krisztián ügyvezető a keltetőházi beruházásról számolt be.

Mindig öröm, ha a halászati ágazatban dolgozó szakembert tüntetnek ki. Fazekas Sándor földművelésügyi miniszter a Pedagógusnap alkalmából Nagyváthy János-díjjal tüntette ki dr. Urbányi Bélát, a Szent István Egyetem Halgazdálkodási Tanszékének vezetőjét.

Július elseje óta Sziráki Bence személyében új főmunkatárs dolgozik a Magyar Haltermelők és Halászati Vízterület-hasznosítók Szövetsége (MAHAL) székházában.

Halászati Lapok

A Magyar Haltermelők és Halászati Vízterület-hasznosítók Szövetségének Lapja | Szerkeszti: Szerkesztő Bizottság | Felelős szerkesztő: Hajtun György

A jó minőségű hal mindig elkel

Ha halexportról van szó, akkor a halas szakmában Dr. Veszelszki Ágnes, a Hungarofish Kft. ügyvezető igazgatója neve azonnal elhangzik. A cikkírónak be kell vallania, hogy az elmúlt 17 évben nem ültünk le beszélgetni, cikket írni, így ez az első alkalom, hogy a Hungarofish Kft. ügyeibe betekintünk. Veszelszki Ágnes készséggel állt az interjú elé, amellyel – reményeink szerint – némileg pótolunk egy nagy hiányosságot.

• Kedves Ágnes, miért kezdett hallal, halexporttal foglalkozni?

– Amikor Szegeden elvégeztem a jogi egyetemet, akkor a Terimpexnél kaptam állást. Horacekné Sárosi Zsuzsanna volt az igazgatóhelyettes – őt is bizonyára mindenki ismeri a szakmában –, és ő éppen akkor lépett be a munkaügyi irodába, amikor a felvételre jelentkeztem. Megkérdezte, hogy ez a nő minek jött, mire mondták, hogy dolgozni szeretne. Halosztály, jött a verdikt, így a kihalófélben lévő osztályra kerültem, s ott ragadtam. Elvégeztem a Külkereskedelmi Főiskolát, ami azért volt akkor nagyon jó volt, mert a munka mellett lehetett másoddiplomát szerezni, s munkaidő-kedvezményt is kaptam. A Terimpexnél öt-hat évig dolgoztam, amikor elért a rendszerváltás, majd 1991-ben megalakítottam a Hungarofish Kft.-t, amely a saját cégem.

• Milyen volt a kezdet?

– Az utóbbi időben sokat gondolok arra, hogy a kezdeti időszak könnyebb volt, mint a mostani. Akkor persze nem éreztem ezt, mert ha az ember huszoneves, akkor könnyebben kel fel hajnalban és dolgozik késő éjjelig. Amikor a Terimpexnél dolgoztam, és még nem volt rendszerváltás, szerintem sokkal öszszefogottabb, szervezettebb volt a haltermelés. H akkor egy gazdaság felajánlott halat exportra, nem fordulhatott elő, hogy nem volt meg a hal, vagy netán beteg volt az állomány. Aztán 1989 után jó néhányan kezdtek haltermeléssel foglalkozni, akik azt hitték – legalábbis én

ezt éreztem, pedig nem vagyok halászati szakember –, hogy annyiból áll a haltermelés, hogy tavasszal beteszi a tóba a kis halat, amit takarmányozni kell, és ősszel learatja a „babért”. Ennél sokkal bonyolultabb a haltermelés. És sohasem volt könnyű élő halat exportálni sem, mert az élő állatot nem lehet úgy kezelni, mint a kartonban lévő készterméket. Az állandó jelenlét mellett vigyázni kell az „árura”, hosszú időn keresztül nem szabad a kamionon hagyni a halat, s a telelőben sem lehet sokáig kihelyezni a halat. Rengeteg a buktatója.

• De mégis belevágott ebbe. Miért?

– Azért mert fiatal voltam, és nem volt más lehetőségem. Dolgozni akartam, ezt a munkát már megtanultam, és pénzt kellett keresnem. Fiatal koromtól a saját uram vagyok, így dolgoznom kellett a boldoguláshoz.

• Hogyan sikerült felfuttatni a céget?

– Gyakorlatilag vért izzadva értem el ezeket az eredményeket, azt, hogy ma már megbecsülnek. Kezdetben még egy kamion halat vettek a külföldiek, aztán már megoszlott a rendelés: kellett két tartály süllő, egy tartály harcsa, három tartály ponty stb. Az élőhal-kereskedelemben elengedhetetlen a jó infrastruktúra, akinek nincs telelője, feldolgozója, az nem foglalkozik ezzel. Azt hiszem, jó taktika volt, amit ma is tartok, hogy mind a gazdaságokkal, mind a vevőkkel, a külföldi partnerekkel korrekt kapcsola-

FOTÓK: HAJTUN GYÖRGY

Veszelszki Ágnes: Sohasem volt könnyű élő halat exportálni, mert élő állatot nem lehet úgy kezelni, mint a kartonban lévő készterméket

tot alakítottam ki. Mindig arra törekedtem, hogy az áru jó minőségű legyen, s arra is, hogy a gazdaságokat kifizessem. Még senkinek nem maradtam adósa, még akkor sem, ha nem a legjobb árat tudom megfizetni. A külföldi partnerek zömmel nagykereskedők, akik Németországban, Olaszországban továbbadják a halat, így nekik is kell árrést hagyni.

• Miután Ön kereskedéssel foglalkozik, és nincs se tógazdasága, se telelője, ezért olyan hazai kapcsolatokra van szüksége, ahol a kiszállítás megbízható.

– Ez így igaz, de olyan külföldi partnerek is kellene, akik időben eljönnek a megrendelt halért, és el is tudom adni. A bizalom az elsődleges, ugyanis állategészségügyi szempontból igen sok a buktató a halexportnál. Ahogy mondta, mivel nekem nincs se tógazdaságom, se telelőm, így nem befolyásolhatom a halal való bánásmódot. Nem lehet a halat többször mozgatni, áthelyezni, felrakni, ►

► mert akkor a minősége nem lesz megfelelő és a kutya se veszi meg az árut. Szerecsére idehaza is kialakult egy olyan kapcsolatrendszerem, amelyben megbízható, jó minőségű halat tudok beszerezni. A nagyobb tógazdaságokban tudják, hogy mi az elvárás az exporttal szemben. A kisebb gazdaságoknál ezt még meg kell tanulni, ott sokkal nagyobb odafigyelésre van szükség.

• **Mennyit változott a hal minősége az elmúlt évtizedekben?**

– Nehéz kérdés. Lehetne jobb a minőség, mert jelenleg eléggé hullámzó. Az a probléma, hogy ha nincs jelen az áru tulajdonosa a kamion megrakásakor, akkor bizonyos érdektelenséget tapasztalok a dolgozókon, úgy érzem, lehetne jobban csinálni, jobban odafigyelni. Sok áru tönkre megy azzal, hogy rosszul kezelik, mert azt hiszik, hogy étkezési célra megy a hal. Ez nem igaz, mert az eladott hal mennyiség 80 százalékát továbbtenyésztési célra veszik meg, nem étkezésre. Néha van, hogy a lengyelek, a szerbek – amikor náluk gyengébb a termés – a magyar pontyot étkezési célra keresik, de az olaszok, a németek, az osztrákok sport-

pontyot, étkezésre a csehektől veszik, mert az sokkal soványabb. A lengyelek viszont kedvelik a zsírosabb magyar pontyot. Nagy előnye a magyar pontynak, hogy sokkal erősebb, mint a cseh, jobb kondícióban van, így a sporthorgászok nagyon kedvelik. Az olaszok szintén nem fogyasztják a magyar pontyot, ők elsősorban a bevándorlóknak veszik. Van Rómában egy piac, ahol az Olaszországban élő külföldiek megveszik az amurt, a kárászt, a pontyot. A kárász azért értékelődött fel ennyire, mert az emberek ezt ismerik és ezt fogyasztják.

• **Mi volt a legnagyobb csalódása?**

– Hát, ebből volt több is, zömmel minőségi problémák miatt. Ilyenkor az ember kicsit összeomlik, s nem tudja, hogyan tovább. A baj az, hogy hiába megyek bíróságra, ebből nem lesz pénz, és nagy folt esik a becsületen. A vevői kör pedig nem változik egyik-napról a másikra. Nagyon meg kell gondolni, hogy mit tesz, ráadásul az ügy kimenetele is kétes.

• **És mi volt a legnagyobb siker?**

– Jó érzés, ha karácsony tájékán el tudsz adni 300-400 tonna pontyot. Ta-

látszik, hogy egészséges-e vagy beteg. A süllőt például jól meg tudom ítélni, mert látom, hogy mozog a hálóban. Ez igen értékes hal, óvatosan kell bánni vele.

• **Mennyiben változott az export a halfajok megoszlása tekintetében?**

– Ragadozó halból szinte korlátlanul felveszi a piac a magyar terméket, így fontos, hogy a hazai haltermelők is polikultúrában neveljék a halat. Egy halfajra nem szabad szakosodni, mert a piaci igények jelentősen változnak egy-egy halfaj esetében. Ma már nem vesznek kamionszámra egy-egy halfajból, mindenki csak annyit vásárol, amennyit azonnal el is tud adni. Nem tárolják a halat, mert az költséges. Inkább gyakrabban jönnek, de nem vesznek nagyobb mennyiséget.

• **Hogyan látja a konkurenciát?**

– A legnagyobb versenytársak a csehek, mert ők közelebb vannak a lengyelekhez, a németekhez, ahol mi is megjelenünk. Szerintem nagyon fontos volna arra figyelniük, hogy a meglévő külpiacainkat megtartsuk, ezért is fontos a jó minőség. Ha nem figyelünk oda, akkor elmarad a vevő, ezért a termelés minden fázisára nagy gondot kell helyezni. A halra folyamatosan vigyázni kell. A horvátok elsősorban az olaszokhoz viszik a megtermelt halaikat. De az akvakultúrában előállított hal soha nem fogja azt az árszintet elérni, mint a tengerből kifogott hal, mert az intenzív tógazdasági haltermelés sokkal költségesebb, mint a tengeri halászat. Itt az ivadékneveléstől a piacos méretig kell a halat gondozni, míg a tengerből a kész példányokat fogják ki. Bár a tengeri halak 60 százalékát már termeléssel állítják elő.

• **Mindig nagy kérdés az ár...**

– Nagyon nehéz téma, mert mindig van olcsóbb a piacon, így az alkudozás igen erős. Az exportnál a külpiaci árakhoz kell alkalmazkodni, s ha idehaza magasabb az ár, mint a külpiacra, akkor nem lehet a vevővel elfogadtatni a magasabb árat.

• **Mit üzenhetünk a hazai haltermelőknek?**

– Azt, hogy nagy perspektíva van a haltermelésben, de olcsóbban kell jó minőséget termelni. Ha termelő lennék, akkor kisebb, 100-200 hektáros tógazdaságban végezném a munkát, és sokféle hallal foglalkoznék. Lehet, hogy a mennyiség kevesebb lenne, de ha valaki jó terméket tud előállítani és folyamatosan ki tudja szolgálni a piacot, akkor a vevőket is meg tudja tartani és az árak is jobban alakulnak. Fontos megtervezni a jövőt. Az biztos, hogy a jó minőségű halnak mindig volt vevője.

– H. GY. –

Lehalászásakor gondosan kell bánni a hallal

horgászatra viszik az árut, tehát problémás halat nem adhatok el. Én jobban vigyáznék a halra, ha halas gazda volnék, mint egyesek teszik.

• **Már említette, hogy kik a külföldi partnerei: olaszok, németek, osztrákok, lengyelek, szerbek. És a románok?**

– Romániába nem üzletelek. A szerbekhez csak akkor viszek halat, ha kevés van nekik belőle. A lengyeleknél is néha elfogy a tenyészanyag, akkor tőlünk is viszik, elsősorban a pontyot, és a busát. A lengyelek nagy halfogyasztó nemzet. A németek viszont nem kedvelik a magyar

valy például sikerült. Bár sok munka van vele, de az ember a sikerért is dolgozik, mert a negatív élményekből nem lehet építkezni. S az is siker, ha szép halat lát az ember. Például egy szép süllőt, csukát jó érzés szemügyre venni. Vagy ha egy szép fehér hasú, egészséges amurt sikerül találni, akkor azt mondja az ember, hogy ez igen, ez a jó hal.

• **Említette, hogy kezdetben nem értett a halhoz. Ma mennyire halas szakember?**

– Csak annyira, amennyire a rutin megengedi. A külső sérüléseket persze könnyű észrevenni, de a hal mozgásán is

Dinnyésen felkészültek a téli halvásárra

Legutóbb akkor jártunk Dinnyésen, a Dinnyési Tógazdaság Kft.-nél, amikor Szabó Krisztián ügyvezető a keltetőházi beruházásról számolt be. A fiatal szakember lépésről lépésre valósítja meg azokat az elképzeléseket, fejlesztéseket, amelyekkel a százhektáros tógazdaság termelési feltételei korszerűsödnek, s a környezet is megújul, megszépül. Még az elején tartanak a munkának, hiszen az anyagi feltételek csak lassan állnak rendelkezésre. Az ügyvezető a realitás talaján áll, és jól tudja, hogy a haltermelés fejlesztésén múlik a jövő.

A keltetőházi beruházással megújult a technológia, így idén tavasszal már a próbaüzemen is sikeresen túljutottak. Átestek egy tényleges üzemi teszten, s az új technológia bevált, jól működött. Az ügyvezető szerint csak egy apró hiba fordult elő az első keltetéskor, de erre számítottak is. Tökéleteset ugyanis nem lehet alkotni úgy, hogy nincsenek olyan műszaki szakemberek, akik a halas szakma rejtelmeiben is járatosak. Az apró hiba a kazánoknál fordult elő, egy alkatrész hibásodott meg, amit gyorsan ki tudtak cserélni. Az új rendszer nemcsak a várt eredményeket hozta, hanem sokkal nagyobb lehetőségeket is magában hordoz, mint amit elvártak. Ez alatt az ügyvezető azt értette, hogy bár ténylegesen nem akarták a kapacitást bővíteni, de a meglévő kapacitás jobb, biztonságosabb kiszolgálását mindenképpen el szeretnék volna érni.

Nos, ezek a eredmények beváltak, mert például ha műszaki probléma lépne fel (áramkimaradás, szivattyúleállás, kazánmeghibásodás stb.), akkor a korábbi időszakban csupán öt-hat perc jutott a javításra, ami nagyon kevés, mert a hibát is meg kell találni. Az új rendszerrel – a háromszorosára bővített ejtőtartálynak köszönhetően – a javítási idő negyedórára nőtt, ami már sokkal nagyobb mozgási lehetőséget biztosít. S még egy hozománya volt a beruházásnak: az ejtőtartályban a levegőztetés sokkal hatékonyabb lett, mert van idő a vizet 80-90 százalékos oxigéntartalommal feltölteni, mert a víz nem cserélődik olyan gyorsan, mint korábban. Ez az előny a busa, amur szaporításánál mutatkozott meg, mivel a növényevők szaporítása igen sikeresen ment végbe, mert a melegebb vízhez több oxigént biztosított az ejtőtartály a lárvák fejlődéséhez.

Az elmondottakból az is következik, hogy a tógazdaságban sikerült a korábbi éveknél jobban megalapozni, biztonságosá tenni a termelést. Az ügyvezető azonban hozzátette, hogy van még mit fejleszteni a keltetőházon is, de a belbecs nagyrészt már elkészült, a külső (a kiszolgáló egységek, a medencék, a Zuger-üvegek, az épület) fel- és megújítása azonban még előttük áll. Számításaik szerint ezen munkálatok elvég-

Fotó: Hajtun György

Szabó Krisztián: A keltetőházi beruházással megújult a technológia, így idén tavasszal már a próbaüzemen is sikeresen túljutottak

zésére is 20-22 millió forintba van szükség, ami hasonló nagyságrendű beruházás, mint amilyen a rendszeré volt. A tavakról, a halak növekedéséről szólva az ügyvezető kijelentette, hogy még nem tudja eldönteni, hogy szidja-e vagy dicsérje az időjárást. Az idén jelentős mennyiségű csapadék hullott a tógazdaság területére is, ami egyrészt öröm, mert az idén nem minimális vízmennyiséggel kellett gazdálkodni. Az ugyanis köztudott, hogy Dinnyésen átlagosan igen kevés a felhasználható víz, és csak takarékos vízkormányzással tudnak eredményt elérni. Az idei esőzések nyomán azonban a tavak vízszintjei szemmel láthatóan emelkedtek. Az ősszel pedig már arról egyeztetnek a vízügyi igazgatósággal, hogyan tudják a tél beállta előtt a gazdaságon keresztül levezetni a tározók vizeit. Ez mindenképpen hasznos a gazdaságnak is, mert így friss víz kerül a tavakba, és jut átfolyó víz a teletetéshez is.

A klímaváltozás következtében a telek is egyre enyhébbek. Így volt ez az év elején is, ami fokozott kormoránveszélyt jelentett, és a halbetegségek is könnyebben megjelentek. Az ügyvezető a kollégáktól, az állatorvosoktól is azt a hírt kapta, hogy nagyon sokan szenvedtek tavasszal, nyár elején olyan betegségektől, ami ellen nem igazán van gyógyszer, vegyszer. Ha van is, akkora költség és annyira drasztikus a beavatkozás, amit egy tógazdának alaposan mérlegel-

nie kell. Tavasszal Dinnyésen is megjelent a halon egy parazita, de sikeresen túljutottak ezen a problémán, és a halállomány már egészséges. Viszont a szeptemberi meleg már az ivadékoknál okoz oxigénproblémát, mert a víz hőmérséklete nem csökken 24-26 Celsius-fok alá. Ilyen körülmények között nehezebb megóvni az éves „termést”. Összességében az ügyvezető úgy vélekedett, hogy az egynyaras állomány szépen fejlődött, a piacos hal még ebben a melegebb időben is jól felveszi a takarmányt, így a termelésben minimum átlagos eredményre számít.

A piaci helyzetről szólva Szabó Krisztián elmondta, hogy az egynyaras halból, egyelőre úgy látszik, lesz elegendő mennyiség, de a tél és a tavasz még beleszólhat az állományok mennyiségi alakulásába. Kétnyaras és piaci méretű halból viszont hiány várható, mert idén nyár elején a piaci hal ára csúcsot döntött, mivel tavasszal a készletek elfogytak. Az elmúlt tíz évben még nem volt olyan, hogy a nyári ponty kilogrammja nettó 700 forint fölé kúszott volna, 600-650 forint nettó halár volt a megszokott. Jó hír az is, hogy szeptemberben sem érezni erős árcsökkenést, ami azt is előre vetíti, hogy az őszi, karácsonyi ünnepi hal ára korábbiaknál néhány tíz forinttal magasabb lesz. Ezt az is indokolja, hogy aki decemberben halat tud kiadni, annak a költségei nagyobbak, mint annak, aki ősszel eladta a halát. A vevőknek is be kell látniuk, hogy az ő biztonságos kiszolgálásuk érdekében indokolt az áremelés. Az ügyvezető megjegyezte, hogy a lengyelek részéről megnőtt az érdeklődés a magyar ponty iránt, ami azért jó hír, mert a lengyelek megbízhatóak, s időben kifizetik az árut.

A horgászok részéről még nem tapasztalható nagyobb érdeklődés a telepíthető halak iránt. A horgászvizeknek lehetetvesztett nagy változások még nem éreztetik hatásukat, de az ügyvezető úgy véli, hogy őssze már rendeződnek úgy a viszonyok, hogy a vizek hasznosító is gazdálkodói szemmel kezdenek el telepíteni. Ez azt jelenti, hogy nemcsak a horogérett halat telepítenek, hanem fiatalabb korosztályokat is népesítenek.

Dinnyésen mindenesetre felkészültek a téli halvásárra, a tavaszi kitelepítésre, így az árbevételi tervük is teljesülhet. Az ügyvezető azzal zárta a beszélgetést, hogy újabb tervekkel indulnak neki a jövő évnél: a termelési szerkezeten kívánna változtatni annak érdekében, hogy a piaci igényeket jobban ki tudják elégíteni.

H. GY.

A jó tanár mediátor

Mindig öröm, ha a halászati ágazatban dolgozó szakembert tüntetnek ki. Fazekas Sándor földművelésügyi miniszter a Pedagógus Nap alkalmából Nagyváthy János díjjal tüntette ki dr. Urbányi Bélát, a Szent István Egyetem Halgazdálkodási Tanszékének vezetőjét. A tanári pályán elérhető egyik legmagasabb állami elismerés méltán került az egyetemi tanár vitrinjébe, mert nemcsak az egyetemi katedrán alkot maradandót, hanem a kutatás-fejlesztés területén is jó néhány fejlesztési projektben aktívan vesz részt. Tegyük hozzá, hogy a Magyar Haltermelők és Halászati Vízterület-hasznosítók Szövetségében (MAHAL) a Halászatfejlesztési tagozat vezetőjeként is az a célja, hogy hozzájáruljon az ágazat fejlesztéséhez.

• Tanár úr, miért adják ezt a kitüntetést és milyen érzésekkel fogadta az elismerést?

– A háttérrel tudni kell, hogy nagy a versenyfutás a díjért, mert sok kolléga felterjesztése fut be Fazekas Sándor miniszter úr titkárságára, ahol eldöntik, ki érdemelte meg az adott évben a tanári pálya egyik legnagyobb elismerését. Jómagam nem is tudtam erről a felterjesztésről, csak a minisztériumból érkezett ajánlott levélből értesültem a kitüntetésemről. Az idén négyen kaptuk meg a Nagyváthy János-díjat, amire vagy az intézmény vezetősege, vagy a szűkebb kollegiális csapata terjeszti fel az illetőt. A kitüntetésre azok a tanárok javasolhatók, akik az oktatás, a fiatal generáció nevelése területén a köz számára hasznos tevékenységet folytatnak. Mit mondjak, engem nagyon is meglepett ez a felterjesztés, amit az is tetézt még, hogy a kollégáim voltak az előterjesztők. A tanszéken dolgozó szűk kis csapat – amelyet tíz éve vezetek – tagjai együttesen gondolták úgy, hogy érdemes engem felterjeszteni. Nagyon meghatódtam és nagyon jól esett, mert azt érzem és érzem ma is, hogy ezzel elismerik azt a munkát, amit a tanszéken, és a tanszékért végzek. Visszajelzéseket mindig kap az ember, hogy mit tesz jól, rosszul, de hogy az egyetem vezetése is jóváhagyta a felterjesztést, az jelzi, hogy nem csak a csapatom látja pozitívnak a tevékenységemet. Az ember hiú, s egy ilyen kitüntetés óriási erőt ad a további munkához is. Bevallom, nem vágytam erre a díjra, mert ha elismerést kapok a szakmában dolgozó néhány embertől, akinek adok a véleményére, az már elegendő a számomra. De hogy átvehettem a miniszter úrtól az oklevelet, az nagyon sokat jelent számomra.

• **Hirtelen az jutott eszembe, hogy a tanár úr háta mögött szervezkednek a kollégái, remélem, nem azért,**

hogy ideje már elmennie... De ezt csak a humor kedvéért említem, hiszen Önről köztudott, hogy az egyetem (és a család) az élete. Vonjunk mérleget az eddigi életútból! Miért is kapta az elismerést?

– Jó a kérdés, magamnak is feltettem ugyanezt, hiszen nem árt, ha az ember időnként önvizsgálatot tart. Többször írt már Ön is a pályafutásomról, így nem árulok el titkot, hogy Horváth tanár úr iskolájában nőttem fel, ahol csaknem kétszázán szereztük meg a diplomát. A tanár úrtól olyan erős alapokat kaptunk, amely – legalábbis engem – egy életre elkötelezett a halászat, s annak tudománya iránt. Horváth professzor úrtól mást is megtanultam: soha, egyetlen egy órára sem jött úgy be, hogy fáradt lett volna, és hogy ne készült volna fel valami különlegességgel is az órára. Mi, hallgatók mindig azt éreztük, hogy a tanár úrnak mi, a hallgatók és a szakma egyformán fontosak vagyunk. A mai napig használok azokat a jegyzeteket, amelyeket az ő óráján írtam, illetve kaptam. De azt is megtanított velünk, hogy ha valaki az egyetemi katedrára áll, az legyen naprakész a szakmában.

• Mitől lesz motivált az ember?

– Azoktól a hallgatóktól, akik megtanulják azt, hogy mi a halászat, mi a haltermelés, elsajátítják a környezettudatos gondolkodást, és a hallal, a halászzal és a horgászattal akarnak foglalkozni. Ha a hallgatók tíz százaléka lép ki ezzel a szemlélettel az egyetem kapuján, akkor már megérte a fáradságot. Azt tapasztaljuk ugyanis, hogy aki érdeklődik, az elkezd hozzánk járni a tanszékre. Mondhatom, hogy komoly diákkélet zajlik nálunk, mindig választunk tanszéki demonstrátort, aki egy nappali képzésen tanuló hallgató. Őt pályázat alapján választják meg demonstrátornak, és ő az a

kapocs, aki a tanárok és a hallgatók között mozgatja a szálakat, s az egyetemi tananyagon kívül a plusz információk iránti igényeket is összegyűjti. Ez fontos, több szempontból is. A halászatról azt hangoztatjuk, hogy a rendszerváltás után ez az egyetlen olyan állattenyésztési ágazat, amelyeknek a termelési szintje nem csökkent. Ez az ágazat nagy jövő elé néz, ha nem mondunk le hagyományainkról. Arra gondolok, hogy a múlt században világszintű halas, halász szakemberek vitték a magyar haltenyésztés jó hírét a világ minden pontjára. Elég, ha csak *Woynárovich Elek* professzor, *Csávás Imre*, *Váradi László* nevét említem, de még hosszan sorolhatnám azokat, akiknek a neve hallatán ma is megnyílnak a kapuk Ázsiában, Dél-Amerikában, Afrikában. Nos, az európai akvakultúra is komoly fejlődés előtt áll, s itt elsősorban a tógazdasági és az intenzív haltermelésre gondolok, mert látni kell, hogy a haltermelésben még óriási lehetőségek rejlenek. Még mindig nagy fantáziát látok a pontytermelésben és az intenzív rendszerek fejlesztésében. Itt ülünk egy nagyon komoly geotermikus vízkészleten, aminek a töredékét használjuk ki. Ahhoz, hogy ezt észszerűen használjuk fel, elengedhetetlen az oktatás. A mi egyetemünkön minden szinten van lehetőség a halas szakma elsajátítására, amit azért tartok alapvető fontosságúnak, mert Távol-Keleten járva is azt tapasztalom, hogy az oktatásra helyezik a legnagyobb hangsúlyt. Ott sem halat fogni, hanem halat nevelni tanítják az embereket.

• **Ha egy tanárember kiáll a katedrára – túl azon, hogy egyfajta feszültséget, izgalmat le kell győznie –, Horváth tanár úrra visszautalva, naprakész tudásra van szükség. Ez azért nem könnyű, mert a világ rohan, és még mindig a globalizációban élünk, s a virtuális világot hordjuk a telefonunkban, a laptopon. Ön látja a hallgatók csillogó szemét, de vajon ők is látják-e ezt a csillogást?**

– Egy jó tanár mediátor, aki vonzza a hallgatókat. Nem egyszerű a kérdés, mert az oktatás is polarizálódott. A különböző szinteken különböző módon kell a tananyagot átadni, és más-más terminus technikumot kell alkalmazni a BSc, az MSc hallgatóknál. Az uniós csatlakozás után bevezettük a kétszintű képzést, a bolognai rendszert. Mivel voltam dékánhelyettes az egyetemen, sok tanár kollégánál tapasztaltam, hogy nem tud

különbséget tenni az alap- és a mesterképzés között. A tanárnak differenciálnia kell a leadandó tananyagot. Nekem is nagy kihívást jelent a szakmérnöki képzés, mert aki már ide jár, az a szakmából, a gyakorlatból jön. Ezeken az órákon mi tanárok is vizsgálunk, mert ők átlátnak rajtunk, s ha nem készülünk fel kellően, akkor nyíltan meg is mondják. Ezt én nagyon élvezem, mert magam is az őszinteség híve vagyok. De elmondhatom a levelező szakosokról, akik havonta két napot töltenek az egyetemen, hogy töményen kapják meg a tananyagot. Környezetvédelmi mérnököket oktatók alapvető halismeretekre, de miután sokan jönnek természetvédelmi területről, így sokat tanulok tőlük, mert a halas szakma sokkal több annál, mint a haltermelés. A haltermelők szoros kapcsolatban vannak a természettel, így a természetvédők sok hasznos új információval látnak el minket. Igaz, ezek a hallgatók kíváncsiak is, nagyon sokat kérdeznek, ami – mondhatni – interaktívá teszi az órát. S amit még megemlítenék, az a külföldi diákok képzése. Az egyetemen angolul is folyik a képzés, ami olyan kihívást jelent, amit szintén csak nagy odafigyeléssel, felkészüléssel lehet végezni. Az ide jövő külföldi diákok tudásszintje rendkívül különbözik egymástól, így az első néhány órában alaposan fel kell mérni a hallgatók tudásszintjét, s ahhoz kell igazítani a tananyagokat is. De ami jó dolog, hogy ezek az órák is interaktívak, vagyis szinte párbeszéd folyik hallgató és tanár között. De ha a tanár szeme nem csillog, akkor mindez nem jön létre.

• Gyakran járok Gödöllőre, nem csak a Halgazdálkodási tanszék-re, így ismerem Tózsér János rektor úr és Figler Kálmán kancellár úr véleményét Önökről. Mindketten úgy vélekednek, hogy a tanszéken jó munka folyik, s a kancellár úr azt is hozzátette, hogy a sikeres pályázók egyike is a gárda. Jó ezt hallani, de van egy dilemmám: jó szakembereket képeznek az egyetemen, akiknek viszont csak kis hányaduk jelenik meg a szakmában. Miért?

– Ez nekünk is dilemmánk, de a kérdés nagyon is összetett. Anélkül, hogy belemennénk a hazai halászati ágazat helyzetébe, valóban azt látni, hogy a jó szakemberek többsége nem találja meg a számítását az ágazatban. A közelmúltban jártak nálunk brazil halas szakemberek, és elgondolkodtató, hogy a múlt rendszerben ki tudtunk állítani egy olyan csapatot, akik elmentek Braziliába, és a gazdákat megtanították halat termelni. Ma nehezen lehetne összeszedni hús szak-

embert, akit elküldhetnénk Braziliába. S nem azért, mert nincs elegendő tudás, gyakorlati ismeret. Mindkettő van, de valahogy kényelmessé váltak a hallgatók. Amikor egyetemista voltam, örültem, hogy elmehettem Dinnyésre Horváth Gizike nénihez és Szabó Robihoz tanulni, akkor nagyon boldog voltam, és éjt nappalá téve dolgoztunk. Most ha felajánlom a hallgatóknak a dinnyési lehetőséget, akkor azt kérdezik vissza, mennyit kapnak ezért. Túláságosan is anyagiassá vált a világ. De azért az is meg kell tanulni, hogy előbb be kell fektetni azért, hogy aztán pénzt is keressünk. S a lehetőségeket nem szabad elszalasztani, és tudomásul kell vennie a hallgatóknak is, hogy némi áldozatot tőlük is elvárunk.

Urbányi Béla az átadó ünnepségen

• Említette, hogy nagy jövő áll a magyar akvakultúra előtt. Milyen új kihívásokkal kell szembenézni?

– Nézze, az egész halászsakma új helyzetbe került azzal, hogy a természetes vizek halászati hasznosítása a horgászszervezetek kezébe kerültek. Nekünk vigyázni kell arra, hogy az a tudás, azok a halászkeszkek, amiket a halászok a természetes vizeken használtak, azok továbbra is fenn- és megmaradjanak, ahogy ezt tette annak idején Herman Ottó. Az ágazatnak viszont új kihívást jelent, hogy azokat a horgászokat, akik erre hajlandóak, be kell csábítani az iskolapadba, és meg kell tanítani nekik az alapokat. Tisztában kell lenni a környezeti szabályokkal, a természetes rendszerrel, amit a víz és a környeze-

te képvisel. A haltermelésnek nemcsak a halászat, hanem a horgászat is része, mert a horgász is a rendszer egyik szereplője. A MOHOSZ részéről már van igény arra, hogy legyen egy képzési forma a horgászok számára, mert szükség van olyan horgászokra, akik látják, tudják, hogy a folyóvízben milyen folyamatok zajlanak.

• Kicsit csodálkozom azon, hogy mindenkinek és mindenütt – beleértve az Európai Uniót is – el kell magyarázni, hogy a tógazdálkodás multifunkcionális szerepe milyen fontos, meghatározó az adott mikro-környezetben.

– A közelmúltban jöttem vissza Thaiföldről, ahol egy konferencián vettem részt. Sok előadást hallgattam végig, és bizony sokszor éreztem azt, hogy a gyakran lebecsült, „szegény” ázsiaiak mennyivel előttünk járnak a természeti adottságok védelme területén. A Fülöp-szigeteken például állami felismeréssel eljuttattak arra a szintre, hogy a folyókban lévő halállományt megpróbálják védeni. Ott rekreációs halászatnak nevezik a horgással történő halfogást is. Sokkal több halat fognak ki a kvázihorgászok, mint amennyit az adott élettér képes pótolni, vagyis évről évre csökken a halfogás mennyisége, miközben kifogják a szaporodni képes példányokat is. Ez azonban visszaütött, mert a biodiverzitás és a fogható halak száma jelentősen csökkent, s ennek következtében a rekreációs halász nem tudja fenntartani a családját, mert nincs bevétele, és mert nem gazdálkodott a természeti kincsekkel. A filippinók

okos emberek, állami programokat indítottak. Leültek a rekreációs halászokkal, és megértették velük, hogy szabályozni kell a fogás mennyiségét, s a fogható méreteket is úgy határozták meg, hogy a szaporodni képes egyedek is a vízben maradjanak. Négy év után már van eredménye az intézkedésnek. A világ tehát abba az irányba megy, hogy a környezeti értékeket sokkal jobban meg kell becsülni és észszerűen kell velük gazdálkodni. A jövőre is kell gondolni. Ahogy ezt tesszik azokban az ázsiai országokban – Burma, Laosz, Thaiföld, Vietnam, Kambodzsa stb. –, ahol rájöttek arra, hogy az akvakultúra fejlesztése jelenti az egyik kitörési pontot. Azt hiszem, nekünk is követnünk kellene őket.

HAJTUN GYÖRGY

Az Ászok idén is kitettek magukért

A Ráckevei Önkormányzat hagyományosan rendezi meg szeptember második hétvégéjén a Ráckevei Ászok Fesztivált. Az idén szeptember 18-án népesült be a ráckevei Kis-Duna-part azon szakasza, ahol a piactér működik. A Ráckevei-Duna-ági Horgász Szövetség (RDHSZ) a kezdetektől támogatója a rendezvénynek, s az idén is a szövetség biztosította a halfőzőknek a halat. A ráckevei pikkelyes pontyból finom halételek készültek. Dr. Molnár Pál, az RDHSZ elnöke és Tóth István ügyvezető igazgató a dr. Simon Tamás által vezetett zsűri örökös tagjainak is mondhatók, hiszen a kezdetektől, immár 13 éve ők hárman kóstolják és bírálják el a versenyre benevezett ételeket.

Az RDHSZ sátrában már kora reggel beindult az élet, hatalmas bográcsban főtt a halászlé Németh Jánosné Ildikó (a szövetség titkárnője) receptje szerint, begyújtottak a füstölőbe, és a halsütés is megkezdődött. Dr. Molnár Pál elnökkel ezúttal is szakítottunk időt a beszélgetésre. Hagyomány immár, hogy az őszi lehalászáskor a szövetség összehívja a tisztségviselőket és értékeli az adott évet. Ilyenkor mindig megállapítják, hogy már megint különleges évet zártak, mert minden év más-más kihívást tartogat a számukra. Rengeteg új feladat adódik, és a szövetségnek, valamint a szövetséget alkotó 29 horgász egyesületnek ezeket a feladatokat meg kell oldaniuk.

Így volt ez idén is, bár még korántsem ért véget az esztendő. A legjelentősebb ideai változás az volt, hogy az ország természetes vizei a horgászok használatába kerül-

tek. Az RDHSZ-nek azonban nem újdonság ez a feladat, hiszen lassan száz éve gazdálkodik a Duna-ágon és a környező vizeken, így a szövetség mindent megtesz azért, hogy a 23 ezer horgászuk jól érezze magát. A Duna-ágban évtizedek óta nem folyik halászati tevékenység, de a szövetség, miután haltermeléssel is foglalkozik, tagja a MAHAL-nak, a halászati szervezetek érdekképviselőjének is, mivel a halászokat, halász szervezeteket is fontos partnernek tekintik. Az elnök véleménye szerint a természetes vízi halászat beszüntetése jó döntés volt, de a halászok további sorsáról is gondoskodni kell. Az elnök nagy jövőt jósol az akvakultúrának, két okból. Az egyik, hogy a horgász szövetségek természetes vizeit ők látják el halutánpótlással, mégpedig teljes körűen. A tógazdaságokban már minden halfajt elő tudnak állítani, így a horgászok igényeit is ki tudják elégíteni. A másik

FOTÓK: HAJTUN GYÖRGY

Dr. Molnár Pál: Az RDHSZ lassan száz éve gazdálkodik a Duna-ágon és a környező vizeken

ok, hogy a tógazdaságoknak kell kiszolgáltatniuk a lakosságot, és az éttermeket is.

Ami a Ráckevei-Duna-ágot illeti, az elnök hangsúlyozta, hogy év elején komoly állategészségügyi problémákkal kellett megküzdeniük, mivel elszaporodott a *Lernaea copepoda* rák, amely egyébként is tagja a vizek természetes zooplankton-állományának. Ez annak a következménye, hogy 1,1 méterrel alacsonyabb volt a vízszint a Duna-ágban, mivel extra időjárás járja Magyarországot. A belvizek miatt alacsony szinten kellett tartani a Duna-ág vízszintjét. Ez érthető, ugyanakkor a Duna-ág vízutánpótlása a szennyvíztisztítóktól történt, ami azt jelentette, hogy rendkívül rossz volt a vízminőség, s a hal szempontjából létfontosságú paraméterek esetenként sokszorososan meghaladták a megengedett mértéket. Ezért szaporodtak el a paraziták, elsősorban a lernaea. A szövetség megvizsgáltatta a halakat, és a vizsgálatok megállapították, hogy a Duna-ági halakban minden lehetséges kártevő megtalálható, de a halak immunisak ezekre a kártevőkre, így egészségesek. Megfelelő konyhatechnikával elkészítve nem okoz semmiféle egészségügyi problémát a ráckevei hal. A tavaszi problémákat a szövetségen belül kihasználta egy csoport, és megtámadta a szövetség vezetését az internet adta lehetőségeken keresztül. Véleményen alapuló vádakkal illették a szövetség vezetőit, s nem is kultúrált formában. Éppen a hangnem és a stílus segített abban, hogy az alaptalan vádakat tényekkel megcáfolják, így – ahogy mondani szokás – ez a

IV. RSD CARP CUP Verseny

Immáron negyedik alkalommal rendezték meg a Nemzetközi RSD CARP CUP elnevezésű ponty- és amurfogó versenyt, mely a Ráckevei-Duna-ág makádi ezüstparti szakaszán került megrendezésre. A versenyen, amely 96 órán keresztül tartott, 26 csapat képviseltette magát. A nevezett csapatok között lengyel és szlovák versenyzőkkel is találkozhattak.

Miután megtörtént a két körből álló sorsolás, mindenki elindult elfoglalni a horgászhelyét. A markáns hidegfrontnak köszönhetően mindjárt az első nap remek fogások születtek, ami a verseny teljes időtartamát jellemezte. A megmérettetés második napján fogták a verseny legnagyobb súlyú halát, mely egy 25,37 kg-os amur volt. A versenyző csapatok folyamatosan szebbnél szebb pontyokat és amurokat fogtak, és számos halat 15 és 20 kg közötti egyedsúlyban mérlegeltek. A harmadik nap került horogra egy 22,10 kg-os ráckevei pikkelyes ponty, melyet külön kategóriában jutalmaztak. A versenyző csapatok 96 órás küzdelme alatt 210 pontyot és amurt fogtak, 1390 kg összsúlyban.

A verseny első helyezett csapata a KKB TEAM volt, Kocsir István és Kancsár Sándor személyében. Összfogásuk 286,81 kg megfogott hal, egyben az Ő nevükhöz fűződik a verseny legnagyobb halának megfogása is.

A verseny második helyezett csapata az INOX CARP TEAM, Mihics Péter és Fuder Zoltán volt, összfogásuk 179,55 kg.

A verseny harmadik helyezett csapata a BRAVO BAITS TEAM, Gazsi Máté és Hollósi Zsolt, összfogásuk 169,44 kg volt.

Összességében egy igazán nagy halas versenyt tudhattak magunk mögött, amely tükrözi a Ráckevei-Duna-ági Horgász Szövetség áldozatos és kitaró munkáját, a több éve tartó „Nagyhal-megőrző” programot, mely kiemelt figyelmet fordít a nagytestű halak védelmére.

Dr. Simon Tamást örökös zsúrielnökként kérdeztük az Ászok Versenyéről. Az elmúlt több mint egy évtizedben évről évre fejlődött a verseny színvonala, ami annak tudható be, hogy a főzők – halat, vadat, birkát, sertést, marhát használtak alapanyagként – igen komolyan veszik a versenyzést, és nagy előkészületekkel jönnek a Kis-Duna-partra. Az elnök ennek megfelelően egyre nehezebb zsűrizésre számít, s érdekes, finom ételekkel neveznek be. Az idei évben annyit változott a „rend”, hogy nem a zsűri járta körbe a főzősátrakat, hanem a versenyzők hozták az ételeket a zsűri sátrába. Ezzel ugyanis több idő jut egy-egy étel bírálatára, hiszen a vándorlás sok időt vett el a zsűri tagjaitól. Másrészt könnyebb az ételről szűk körben véleményt adni, mint a nagy tömegben.

Az elnök egyébként szeret beszélgetni a főzőkkel, mert kíváncsi arra, ki milyen fortélyokat használ az étel elkészítéséhez. De tanácsot soha nem ad, mert azzal könnyen visszaélhetnek a versenyzők, s ezt az esélyt nem szereti megadni. Az ételekről természetesen elmondja a véleményét, mert így fejlődnek a versenyzők is. Objektív bírálatról pedig nagyon nehéz egy főzőversenyen beszélni, ezért ülnek többen is a zsűriben. Az ételbírálatnak egyébként nem az a lényege, hogy objektív legyen, hanem az, hogy ki-vallásák azokat az ételeket, amelyek a zsűri tagjainak leginkább ízlettek. Mindamellott vannak objektív mércék is, hiszen a fűszerezettség, az elkészítés formája, a hús konzisztenciája, az étel kinézete, összhangja mind-mind befolyásolják az elért eredményt. Dr. Simon Tamásnak szintén két örökös zsűritársa van, Dr. Molnár Pál, az RDHSZ elnöke és Tóth István, az RDHSZ igazgatója személyében. Az évek során már kialakult az összhang, ahogy az elnök is fogalmaz, összecsiszolódtak. A zsűri tagjainak eltérő az ízviláguk, ennek ellenére a döntéseket összhangban hozzák meg.

Dr. Simon Tamás civilként is kötődik a főzés tudományához, hiszen a Szabadtűzi Lovagrend nagymestere. A civil szervezet 2008-ban alakult azzal a céllal, hogy a szabadtűzi sütések, főzések népi hagyományait ápolják, őrizzék, s emellett karitatív tevékenységként a fiatal, tehetséges szakácsnövendékek támogatását is felvállalták. Minden évben megtartják a Kárpát-medencei szakácsstanulók országos szabadtűzi főzőversenyét, ahol 25-30 szakácsiskolából érkeznek a fiatalok. Az idén – meglepetésként – élő halból kellett egy jó ételt elkészíteniük (a halat az RDHSZ biztosította). Sajnos az iskolákban még kevés helyen oktatják a hal konyhai előkészítését, így sokaknak valóban nagy meglepetés volt az élő hal feldolgozása.

Arra a kérdésre, hogy van-e különbség a szabadtűzi és a konyhai főzés között, az elnök úgy válaszolt, hogy ég és föld a különbség, miközben nincs különbség a kettő között, mert ugyanazokat az ételeket lehet elkészíteni mindkét körülmény között. Nagyon

FOTÓ: HAJTUN GYÖRGY

Az örökös zsűri: Tóth István ügyvezető igazgató, dr. Simon Tamás, dr. Molnár Pál elnök

sokan a konyhájukat hozzák a szabadba, asztallal, tűzhellyel, lábbal együtt, ugyanis a szabadban főtt ételnek mindig van egy füst íze is, amit a konyhában nem tudunk elérni. És más a hangulat is, mert a tűzhelyet körülülhetik a baráti körök, adomáznak, izogatnak, beszélgetnek, és a barátságok elmélyülnek.

A Szabadtűzi Lovagrend alapvető céljai közé tartozik az is, hogy közösségeket kovácsoljanak, s a népi gasztronómiai hagyományokat visszahozzák, felélesszék és beilleszék a mai gasztronómia rendjébe. Határon túli szervezetek is alakultak már, Erdélyben, a Felvidéken, a Vajdaságban 2-2-2 szervezete van már a lovagrendnek. S most szerveződik az Órvidéken és Kárpátalján a lovagrend. Mindegyik szervezet a maga tájegységének a sajátosságait hozza magával, így az ősi magyar ételek is előkerülnek a Kárpát-medencei versenyeken, amelyeket a lovagrend szervez. Az elmúlt nyolc évben jelentős eredményeket értek el, hiszen a lovagrendnek már 345 tagja van. Az elnök hangsúlyozta, hogy aki szereti a hasát és szeret főzni, az beléphet a lovagok közé, ahol már 78 hivatásos szakács is található. S van egy hajószakács részlegük is, hét taggal, akik a világ minden tájára elviszik a lovagrend hírért. Aki többet szeretne megtudni a Szabadtűzi Lovagrendről, az a www.szabadtuzilovagok.honlapon tájékozódhat.

A legfiatalabbak is besegítettek a főzésnél

viharfelhő is elszállt. De a rossz szájíz azért megmaradt.

A Duna-ág vízminősége helyreállt, de hosszú távon nem megnyugtató a helyzet, mondta Dr. Molnár Pál. Már csak azért sem, mert a szövetség felvállalta, hogy a saját lehetőségein belül foglalkozik a környezettel. Az előző ciklusban elindult dunai víztisztasági, vízminőségi projekt is a szövetségtől ered, mégpedig azon tanulmány alapján, amelyet az elnök 2004-ben tett le az asztalra. Ebben a szerző összegezte a Duna-ág problémáit, és az említett projekt elindult. Ez négy elemből áll, de mostanra még csak az egyik eleme valósult meg, nevezetesen a parti sáv szennyvíz-eltávolítása. Ha minden jól megy, év végére 60 százalékban lesznek rákötve a parti ingatlanok a rendszerre, holott két évvel ezelőtt kellett volna 100 százalékban megoldani ezt a kérdést. A vízminőség milyensége nemcsak a horgászokat, hanem a lakosságot is érinti, ezért fordul-

tak az érintett önkormányzatokhoz, hogy segítsék ezt a munkát. Néhány helyről már érkezett pozitív válasz. A szövetség elkötelezett amellett, hogy a környezetvédelmi feladatokat a lehetőségei szerint elvégezze.

A szövetség gazdálkodása rendben van, ezért is tudják a haltermelési rendszerüket fenntartani. Ez persze sokba kerül, de a haltermelésre nagy szükségük van. A halórzésük kimagaslóan jó színvonalú, erre joggal büszkék. A MOHOSZ is segíti a szövetséghez tartozó vízrendszerek rendbetételét. Tavaly 100 millió forintot juttatott a dömsödi önkormányzatnak a dömsödi csatorna műtárgyainak a felújítására. Ígéret van arra, hogy 2017-ben a szövetség kap 100 millió forintot (a Balaton, a Tisza-tó és a Velencei-tó is) a horgászterisztikai fejlesztésekre. Ebből a pénzből tervezik kiépíteni azt a horgászcentrumot, ahol a horgászok komplex szolgáltatását oldják meg, mégpedig a Rózsa-szigeten.

H. GY.

Az érdekképviselőnél kötelezte el magát

Július elseje óta Sziráki Bence személyében új főmunkatárs dolgozik a Magyar Haltermelők és Halászati Vízterület-hasznosítók Szövetsége (MAHAL) székházában. A fiatal szakember egyenesen a gödöllői egyetemről érkezett, s nem véletlenül kötelezte el magát a hal mellett. Nagypja, dr. Pénzes Bethen kicsi gyermekkorától magával vitte a Fővárosi Állat-, és Növénykertbe, ahol dolgozott, így Sziráki Bence sorsa – mondhatni – már egészen fiatalon megpecsételődött. És bár a gazdasági életben is megállná a helyét, mégis jobban vonzódik az érdekképviselői munkához.

A nagypja, dr. Pénzes Bethen, ha csak tehetné, már kicsi gyermekkorától magával vitte az unokáját, így Sziráki Bence sokszor megfordult a Vízélettani Laboratóriumban, ahol a nagypapa vízélettani vizsgálatokat végzett, s az Állatkertben is gyakran megfordult. Gyorsan megszerette a vízparti életet, hiszen részese lehetett a halak megfogásától a hullók tanulmányozásáig minden olyan munkafolyamatnak, amelyet a nagypapa végzett. A gyermekkori hatások a gimnáziumi években is erősödtek, hiszen Sziráki Bence minden gimnáziumi nyáron egy-egy havát a Tógazda Halászati Zrt. tavainál töltötte. Az érettségi letétele után a Szent István Egyetemen az állattenyésztő mérnöki szak mellett a tógazdasági haltermelés szakirányt is elvégezte. Az egyetemi évek alatt Csongrádon megszerezte a halász, haltenyésztő OKJ-s oklevelet, amely szakmunkás végzettséget adott. Ugyancsak a gödöllői egyetemen szerezte meg a vadgazda mérnöki, és halászati-halgazdálkodási szakmérnöki diplomáit, jövő tavasszal fejezi be levelező tagozaton az agrármérnök Msc képzést, így Sziráki Bencéről elmondható, hogy alaposan felvértezte magát a halász szakmában. Mielőtt a MAHAL-ba belépett volna, két évig a Fővárosi Állat- és Növénykert Akvárium Pálmaházában dolgozott, mintegy a nagypapa nyomdokaiba lépve.

Sziráki Bence az interneten találkozott először a MAHAL nevével, amikor a szövetség vízi állategészségőr tanfolyamot hirdetett, amelyet el is végzett tavaly tavasszal. Itt ismerkedett össze Schmidtné Vizi Hajnalkával, a MAHAL akkori főmunkatársával, aki – úgy mond – a szövetséghez „csábította”, mondván, fiatalokra van szükség az érdekképviselői munkavégzéshez. Így dr. Németh István elnök hozzájárulásával Sziráki Bence tavaly augusztusa óta hetente egyszer bejárta a MAHAL Ballagi Mór utcai irodájába, ahol különböző munkákat végzett.

Egyre jobban beleásta magát a szövetség életébe, amelyben nagy segítségére voltak dr. Szathmári László igazgató és Balogh József tiszteletbeli elnök. És természetesen az elődje, Schmidtné Vizi Hajnalka is egyengette a tanulási útját, s ha nem is minden szinten, de bevezették a szakma rejtelmeibe. Az is igaz, hogy

FOTO: HÁJFUN GYÖRGY

Sziráki Bence jó tanuló, most szerzi meg az ötödik diplomáját

Sziráki Bence jó tanuló, amit a diplomái is igazolnak, amelyekhez éppen most szerzi be az ötödiket, nevezetesen a BGE mérnök-közzgazdász diplomáját.

Sziráki Bence érdeklődését leginkább az érdekképviselői feladatok kötötték le, s elsősorban az tetszett meg benne neki, hogy az ágazatnak van egy olyan szervezete, amely képviseli, védi az ágazat szereplőit. Ennek a munkának nemcsak szakmai, hanem közgazdaságtani, jogi, gazdasági területe is van. Sziráki Bence fiatal kora ellenére (26 éves) éret-

ten szemléli az ágazat helyzetét, a gazdasági makrofolyamatokat kellően átlátja. Célja az, hogy a szövetség minden tagjával személyes kapcsolatot építsen ki, kisebb fórumokon megismerje a személyes gondokat, problémákat. A szövetség tagsága ugyanis szerteágazó érdekeket képvisel, annak ellenére, hogy egy kis gazdasági ágazatról van szó. Ebből adódóan a képviselői módjára is oda kell figyelni, mert a nagy ágazatok mellett nehéz a saját érdekeket képviselni. Annál is inkább, mert speciális, egyedülálló gazdasági tevékenység a halászat, amely nagy szakértelmet, kitartást, elkötelezettséget, szeretetet igényel. Sziráki Bence a természetet, a vizet kedveli, és arra volt egészen fiatalon is kíváncsi, hogy mi van a víz felszíne alatt, milyen élet-, és más folyamatok zajlanak benne. Egy-egy lehal-

lászás óriási élmény is, a nehéz, fáradtságos munka ellenére, mert ekkor szembesül a halászember is azzal, hogy milyen eredményes munkát végzett az adott évben.

Az érdekképviselő speciális területe az életnek. Itt nem számíthat az ember gyakori elismerésre, dicséretre, mert a tagság – s ez természetes – elsősorban a kritikáit, a problémáit fogalmazza meg. Akkor is a szövetség vezetését okolják, ha rajta kívül álló okokból nem tud eredményt felmutatni. Sziráki Bence szerint fontos a naprakész kommunikáció a tagsággal, mert ekkor látják azt a munkát, amelyet a szövetség apparátusa végez. Ez a szorosabb kapcsolatrendszer az érdekképviselői munka egyik sarkalatos pontja, mert ha van párbeszéd a tagság és a vezetés között, akkor a problémákra is gyorsabban lehet reagálni. Sziráki Bence hosszú távon gondolja az érdekképviselői munka végzését, mert

szerinte igen változatos a tevékenység, tele van kihívásokkal és folyamatosan változó tennivalókkal. Újabb izgalmas feladatokat jelent a két szövetség, a MAHAL és a MASZ egyesülése, amelyről úgy vélekedik, hogy nagyon fontos, hogy a két szervezet együttesen képviselje ezt a kis ágazatot. Sziráki Bence végeztetül azt hangsúlyozta, hogy mindkét szervezetben kiváló szakemberek vannak, s az érdekképviselő akkor lesz igazán erőteljes és hatékony, ha együtt dolgoznak.

H. GY.